

ตอนที่ ๓๘

อวกาศยานช่วยชีพ

เวลาผ่านไปหลายชั่วโมง ยานบินของพวกเขา
เลื่อน ก็เผยโฉมให้พวกเขาเด็กๆ เห็นถนัดตาเกือบ
เต็มลำ แม้ว่าอีกครึ่งหนึ่งของมันยังจมอยู่ในกอง
หิน และไม่รู้ว่าจะข้างล่างมันจะลึกหรือหนาเท่าใด
หรือมีรูปร่างเป็นอะไร จะมีขาหรือมีล้อหรือไม่ แต่
เท่าที่คะเนด้วยสายตา มันมีขนาด
เส้นผ่าศูนย์กลาง ยาวเป็นครึ่งหนึ่งของเรือดำเทา
ของพวกเขา สีดำด้านทั้งดำ ที่ผิวมีร่องรอยขีด
ข่วนเล็กน้อย อาจจะเป็นเพราะแรงกระแทกตอนที่
ตกลงมา

“ถ้าพวกมันไม่ตาย ก็คงหลบอยู่ที่ไหนสักแห่ง
ในเกาะนี้” สินสมุทร ทรัพย์

“ไม่นะ ตอนที่มันตกลงมาที่นี้คงจะนานเป็น
ร้อยปีหรือไม่ก็พันปี พวกมันจะมีอายุนานขนาดนั้น
เชียวหรือ?” เคื้อย เห็นแย้ง

“ซึ่งมันเถอะ เจ้าของคงทิ้งมันแล้ว เราจะ
อาศัยมันนี้แหละ ออกไปจากเกาะนี้” ลังซ์ บอก
เพื่อนๆ

“หนักๆ อย่างงี้ แล้วมันจะลอยน้ำได้หรือ?”
เคื้อย สงสัย

“มันต้องลอยได้สิ เรือดำน้ำทำได้ด้วยเหล็กยัง
ลอยได้เลย” ลินสมุทร พูดยกประสภารณี “เธอ
คิดดูสิ ถ้ามันหนักจนลอยน้ำไม่ได้ ตอนตกลงมา
มันก็น่าจะพังไม่เหลือ”

“เรามาดูกันว่า มันจะลอยน้ำได้หรือไม่ เอาจี๋
โหม้ พวกเราช่วยกันยกไปที่ทะเล”

“จะบ้าหรือ ... ฮะ ฮะ ฮะ”

สิ่งที่สุดสาครแนะนำเพื่อนๆ กลายเป็นเรื่องขำ
ขันไป เพราะต่างก็เต๋ากันไปคนละทฤษฎี ในเมื่อหา
ข้อยุติไม่ได้ ก็คงต้องคิดหาวิธีอื่นที่ดีกว่านี้ สังข์
เสนอว่า

“ตอนนี้เรามาหาทางเข้ากันก่อนดีกว่า ว่ามัน
อยู่ตรงไหน”

มองจากภายนอก ทั่วยานจอดวางในแนวลาด
เฉียง ๔๕ องศา ทำให้การปีนป่ายค่อนข้าง
ลำบาก พวกเด็กๆ ต่างคนต่างพยายามค้นหา
ทางเข้าอยู่นาน ก็ไม่พบ ลินสมุทรกระโดดขึ้นไป
ข้างบน พิจารณาที่พื้นผิว อย่างละเอียด เห็น
ร่องรอยการเชื่อมต่อของพื้นผิว ซ่อนอยู่ที่ปีก

ด้านข้างของยาน ในแนวลาดเฉียงของยาน ถ้า
มองจากบนพื้นถ้า มันก็คือแนวประตูเข้าบ้านตึกๆ
นี่เอง

“เจอแล้ว นี่ไง”

หวังว่าเขาคงจะเจอถูก พวกเด็กๆ ต่างพากัน
ปีนขึ้นไปบนนั้น พิจารณาดูรูปทรงคล้ายประตู
ทางเข้า เพราะมันเป็นแผ่นสี่เหลี่ยม ที่เชื่อมติดกับ
ตัวเครื่อง แต่มันต่างกันตรงที่ ด้านบนเล็กกว่า
ด้านล่าง อาจเป็นเพราะ มันถูกออกแบบให้เข้ากับ
สัดส่วนของตัวเครื่องนั่นเอง ตรงกลางมีแผ่น
วงกลมปะอยู่ มีคันโยกสำหรับบิดแผ่นวงกลมให้
หมุนเปิด-ปิด และมีสัญลักษณ์อะไรก็ไม่รู้ สีห้าตัว
ที่บริเวณมือจับ

“จะเปิดยังไง ไม่มีกุญแจ”

สินสมุทร พยายามบิดแผ่นวงกลมเพื่อเปิด แต่
ออกแรงเท่าไรก็ไม่ทำอะไรเกิดขึ้น เขารู้สึกงุนงงกับ
ประตูลึกลับนี้ “สงสัยต้องอาศัยโชคชะแล้ว”

“ตั้งแต่มาอยู่บนเกาะนี้ ไม่เห็นเราจะมีโชคดีที่
ตรงไหนเลย” สุคตสาคร บ่น

เสียงบ่นของสุคตสาคร กระตุ้นความทรงจำ
ของตั้ง ให้นึกถึงคำสั่งของเคนว่า ให้เก็บรักษา

วัตถุนำโชคไว้ให้ตี คราวนี้ ต้องพิสูจน์ว่า มันนำ
โชคให้จริงหรือไม่ สังข์ เขามีอคติที่วัตถุนำโชค ที่
อยู่ในกระเป่า รู้สึกว่าจะได้ยินเสียง ตีตๆ จึงรีบ
หยิบมันออกมาดู

พวกเด็กๆ แปลกใจ ที่เสียงตีตๆ นั้น ที่แท้ก็
มาจาก กุญแจแท่งทรงกลมปลายแยกสามทาง
นั่นเอง เสียงมันดังพร้อมกับหลอดไฟกระพริบ
เมื่อน้ำมันเข้าไปใกล้บริเวณที่พวกเด็กๆ เรียกว่า
ประตูทางเข้า ทั้งเสียงทั้งไฟก็กระพริบถี่ขึ้น

“มันอาจเป็นกุญแจเปิดประตูนี้ได้” ลินสมุทร
สรุปมั่วๆ

สังข์ ก็มัวตามเพื่อน นำมันเข้าไปใกล้แผ่น
วงกลม ลินสมุทรเอามือจับคันโยกแล้วบิด เสียง
ดัง คลิ๊ก! เสียงตีตๆ หายไปพร้อมกับไฟกระพริบ
แผ่นวงกลมหมุนไปตามแรงบิด พวกเด็กๆ มอง
หน้าและยิ้มให้กัน พวกเขาเตาถูก แต่แล้ว! แผ่น
วงกลมก็หมุนกลับไปที่เดิมอีก เกิดข้อผิดพลาด
อะไรขึ้นอีกแล้ว สังข์ เคาะวัตถุนำโชค คิดว่ามัน
เสีย แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขาสำหวั ก่อนที่จะเก็บ
เข้ากระเป่าไว้เหมือนเดิม

ลินสมุทรกับสังข์ รู้สึกผิดหวัง แต่ ลินสมุทร
ยังไม่ยอมแพ้ ขอลองอีกครั้ง ก็ล้มจับคั่นโยกแล้ว
บิด แต่มันบิดไม่ไปเหมือนครั้งแรก คราวนี้ตั้งสติ
รวบรวมพลังทั้งหมดเท่าที่มี กระจายคั่นโยกโดย
แรง ชีบ!! ประตูเปิดพลั้วะออก ไร้แรงต้านทานใดๆ
ลินสมุทรเลี้ยวหลัก กั้นกระแทกพื้นของยาน

“ฮะ ฮะ ฮะ” สุกสาคร หัวเราะตั้งถัน เพื่อนๆ
เห็นลินสมุทรทำหน้าที่เยี่ยมก่่น กลายเป็นเรื่อง
ตลก พวกหัวเราะตาม

“เมื่อตะกี พวกเราใจร้อน กลไกมันยังทำงาน
ไม่เสร็จ มันก็เปิดไม่ได้ชิ” สังข์ ให้เหตุผล

บานประตูเหล็กถูกเปิดออก เผยให้เห็นประตู
ชั้นใน เลื่อนสไลด์จากข้างล่างหายเข้าไปที่ขอบ
ประตูข้างบน มีควันขาวๆ ลอยออกมาจากข้างใน
และมีลำแสงไฟสีน้ำเงินขนาดเท่าเส้นลวด เต็มไป
หมด ส่องพาดผ่านประตู คล้ายใยแมงมุม พวก
เด็กๆ ยืนรื้ออัยงไม่มีใครกล้าผ่านประตูเข้าไป งาน
เลี้ยงแบบนี้ คงต้องเป็นลินสมุทร ที่จะเข้าไปก่อน
เพราะอยู่หน้าสุด

“อย่าเพ็ง! มันอาจจะเป็นกับดักรู้บูกรุกก็ได้”
โสนน้อย เตือน รังแซนเพื่อนไว้

“ไม่หรรอกมั้ง ถ้ามันเป็นกับดัก ประตูนี้ก็เปิด
ไม่ได้ อยู่ดี”

“เดี๋ยว!”

เคื้อยบอกอีกคน แล้วหยิบก้อนหินก้อนเล็กๆ
โยนไปให้โตนล่าแสงสีน้ำเงิน เคื้อง! เสียงก้อนหิน
หล่นลงพื้น ไม่มีอะไรเกิดขึ้น สินสมุทร ค่อยๆ ยื่น
มือไปแตะล่าแสงสีน้ำเงิน ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น คราว
นี้แน่ใจว่า น่าจะผ่านล่าแสงสีน้ำเงินเข้าไปได้ สิน
สมุทรอาสา เคลื่อนตัวเข้าไปข้างในก่อน เมื่อพ้น
ประตู เพื่อนๆ โห่ร้อง ประบมือ แสดงความดีใจ แต่
ทันใดนั้น! บานประตูก็เลื่อนลงมาปิดเหมือนเดิม
พวกเด็กๆ ตกใจมาก สินสมุทรก็เช่นกัน กำมือทุบ
ประตูไปหลายที เขาถูกขังอยู่ข้างใน เพื่อนๆ ที่อยู่
ข้างนอก กระทบกระวายใจ ไม่รู้จะแก้สถานการณ์
อย่างไร

สังข์ คิด พิจารณา กลไกของประตู มีแค่การ
คาดเดาเท่านั้น เขามือแตะที่ก้านคันโยกของประตู
ชั้นนอกอีกครั้ง คราวนี้ ประตูชั้นในก็เลื่อนเปิด
ออกได้เอง

“ประตูมันปิดเองอัตโนมัติ ถ้าใครเข้าไม่ทันก็
ต้องเปิดใหม่อีกที” สังข์ สรุบ

หลังประตูเปิดออก คราวนี้เพื่อนที่เหลือ ต่าง
เบียดกันเข้าไปข้างใน เกือบจะพร้อมๆ กัน ประตู
เลื่อนปิดลง พร้อมลำแสงสีน้ำเงินก็หายไปด้วย
พื้นภายในยาน คู่มันลาดเฉียงไปทุกๆ ที่ ข้างในก็
ค่อนข้างมืด ห่างออกไปไม่กี่ก้าว มีบันไดลงแคบๆ
ลงไปราว ๕ ชั้น พวกเตี้ยๆ พวกกันเดินผ่านเข้าไป
ในส่วนในห้องควบคุม แสงสว่างจากข้างในก็ติด
ขึ้นเอง ประหลาดแท้ ที่พื้นของยานในห้องนี้ กลับ
ราบเรียบ ไม่ลาดเฉียงเหมือนส่วนที่อยู่ข้างนอก
พื้นขรุขระไปด้วยลวดลายคล้ายใยแมงมุม
ข้างหน้ามีเก้าอี้ที่นั่ง ๒ ตัว อยู่หน้าแท่นคอนโซล
บังคับเครื่อง มีปุ่มอะไรเยอะแยะไปหมด แต่ที่
สังเกตเห็นได้ง่าย ก็คือ มีปุ่มหลอดไฟกลมขนาดใหญ่
อยู่ ๒ หลอด มันกระพริบช้าๆ ตลอดเวลา

ตั้งรู้รู้สึกได้ว่า เสียงดีดและไฟจากวัตถุนำโชค
ดังขึ้นอีกครั้ง แต่เสียงมันเบามาก ที่ไม่ได้ยินเพราะ
มันอยู่ในช่องหนัง

บนแผงควบคุมหน้าเก้าอี้ตัวขวา มีคันโยก
อิสระอยู่ ๓ อัน เก้าอี้ตัวซ้าย มีคันโยกคล้าย
พวงมาลัยขับรถเล่นเกม หน้าปัดมันดูคล้ายกระจก
ใส โค้งไปตามรูปทรงของอวกาศยานลำนี้

ด้านขวามือ และด้านซ้าย น่าจะเป็นห้องเก็บ
อะไรสักอย่าง เพราะมีประตู

โสนน้อย ยืนตะลึงกับความประหลาดอัศจรรย์
ของมัน ลินสมุทร เดินเข้าไปที่เก้าอี้ตัวซ้ายมือ
สังข์เดินไปเปิดประตูด้านขวา ไฟข้างในก็สว่างขึ้น
เอื้อย สุคตสาคร เข้าไปดูในห้องด้านซ้าย ลินสมุทร
นั่งบนเก้าอี้ อะไรกันนี่! เสียงคล้ายมอเตอร์ของ
หุ่นยนต์ทำงาน พอเอามือวางบนพนักแขน คงไป
ถูกปุ่มกดใดบางอย่างเข้า ฝาครอบใสๆ มันเด้งมา
จากไหนไม่รู้ ครอบจับเข้าที่หัวของลินสมุทร เขา
สะดุ้งตกใจกับความประหลาดมหัศจรรย์

“ข้างในนี่ เป็นที่นอน” สุคตสาคร พูด

“ฉันเรายกห้องนี้ ให้เป็นของพวกผู้ชายก็แล้ว
กัน” เอื้อย เสนอ

สังข์สังเกตเห็นว่า ห้องนี้ น่าจะเก็บอุปกรณ์ หรือ
เครื่องมือของพวกมนุษย์ต่างดาว เขาเดินเข้าไป
เปิดตู้ต่างๆ ปรากฏว่ามีถุงสีเงินอยู่ ๔ ใบ ถูก
พับเก็บไว้ มันอาจเป็นชุดนอนของมนุษย์บนยานนี้
ก็ได้ ถึงสีเงินมีหมวกใสๆ ขนาดใหญ่ติดอยู่ด้วย
พอหยิบขึ้นคลี่ออกดู “มนุษย์โลกไหนเนี่ยะ มีตั้ง
๕ ขา เขียวรีนี่ สงสัยจะเป็นมนุษย์ปลาดาวแน่ๆ

เลย” เขารำพึงกับตัวเอง เพราะ มันมีที่ลวมอยู่ห้า
ทาง แต่ส่วนปลายปิดสนิท

โสนน้อย เดินเอามือลูบสัมผัส อุปกรณ์ต่างๆ
ไปทั่ว เธอสังเกตเห็น สินสมุทร ทำตาโตและยิ้ม
กระหยิ่ม เหมือนเห็นสิ่งมหัศจรรย์ โดยที่เธอเองก็
ไม่รู้ว่าเขาเห็นอะไร ภายนอกเห็นแต่แก้วใสๆ
ครอบอยู่บนหัวของเขาเท่านั้น และทันใดนั้น!

ยานประหลาดที่เคยนอนหลับ ก็เริ่มสั่น ครึก!
ๆ ๆ ๆ พร้อมกับเสียง พืด!!! ดังราวกับเสียง
ปีศาจกรี๊ดร้อง ตัวยานสั่นรุนแรงขึ้น เสียงก็ดังขึ้น
ด้วย พวกเด็กๆ ตกใจ พากันออกมาจากห้อง มา
ออรวมกันที่ตรงกลางหน้าแผงควบคุมเครื่อง หัว
ของสินสมุทรสั่นไหว ไปตามแรงกระเทือน เขา
กำลังควบคุมยานอยู่แน่ๆ สองมือกุมคันโยก
พวงมาลัยสายไปมา ยานทั้งลำสั่นโยกโอนเอนไป
มา พวกเด็กๆ ต้องยึดเกาะสิ่งของใกล้ตัว ลักครู่
อาการสั่นก็หายไป เหลือแต่อาการโอนเอน
เล็กน้อย

พวกเขาไม่รู้เลยว่า มันเกิดอะไรขึ้น กับยาน
แปลกประหลาดของพวกเขา

คราวฝุ่นยังมีประปรายที่ผิวยาน แต่คราวนี้ มันไม่ได้จืดเคืองกระเทวี่เหมือนตอนแรก พวกเด็กๆ ยอมรับว่ามันเป็นยานอวกาศของพวกมนุษย์ต่างดาวจริงๆ

“มันตกลงมา ไม่บุบสลายอะไรเลย มีแต่หัวของเรา” สุกส์คร บ่น

“มันไม่เป็นอะไรหรอก เพราะที่มันหล่นมาครั้งแรก แรงกว่านี้เป็นร้อยเท่า มันยังไม่เป็นอะไรเลย” ลังซ์บอกเพื่อนๆ “แต่คนที่อยู่ข้างในนี่สิ อาจตายได้”

“เออ ... แล้วพวกมันหายไปไหนกันหมดล่ะ”

“มันจะอยู่ให้เราเห็นหรือ นี่มันผ่านมาเป็นพันปี คงไม่รอด หรือไม่ก็ไปที่อื่นแล้ว”

“อยากรู้จังเลย รูปร่างมนุษย์ต่างดาวมันเป็นยังไง” โสนน้อย สงสัย “มันจะเป็นพวกเดียวกับที่เราเจอหรือเปล่า?”

“คงไม่ใช่หรอก พวกนั้นน่าจะเรามองไม่เห็น แต่พวกนี้น่าจะมองเห็น คุณานของพวกเขาสิ ยังจับต๋องได้เลย”

“แล้วมันจะบินได้อีกไหม” เค็ย ถาม

“คงไม่ได้แล้วละ” ลังซี่ ตอบ

“แต่มันก็ยังมีไฟเหลืออยู่” ลินสมุทร เห็นแย้ง
“ดวงไฟนั้นมันยังติดอยู่ แต่ไม่รู้ว่ามันจะทำงาน
ยังไง นานแค่ไหน”

“ถ้างั้น เราลองเดินดูรอบๆ อีกทีดีไหม?”
เค็ยชวณ ทุกคนเห็นด้วย

รูปทรงของมัน ไม่ได้กลมมนเหมือนจานข้าว
อย่างที่พวกเขาเข้าใจกัน ถ้ามองตรงๆ จาก
ข้างบน มันดูเหมือนปลาทูกระเบนยักษ์ ที่ไม่มีหาง
และมีครีบหนา ด้านหน้าของยาน ตรงกับหน้าต่าง
บนแผงควบคุม พวกเด็กๆ เดินลอดไปดูใต้ท้อง
ยาน ซึ่งขณะนี้มันมีขาเป็นปุ่มยื่นออกมา ๖ ขา
ขาของมันมีล้อซ่อนอยู่ข้างใน ขาของมันจะทรงตัว
ได้ระนาบเดียวกับพื้นผิวโลก แต่ตอนนี้มันยังเอียง
หัวทิ่มอยู่บนกองหิน เพราะแรงกระแทกที่ตกลงมา
และพลังงานก็หมดพอดี จึงไม่มีแรงปรับสภาพ
ระดับระนาบกับผิวโลกได้

ลินสมุทร ลังเกตที่พื้นใต้ท้องเครื่องด้านหลัง
มีท่อทรงกลมขนาดคนลอดเข้าไปได้ ถูกปิดไว้ด้วย
สองท่อ วางในตำแหน่งซ้ายและขวา ไม่รู้ว่าข้างใน
คืออะไร ตรงกลางท้องยาน มีช่องรูปหกเหลี่ยม

ขนาดใหญ่ถูกปิดตายไว้ เขาจึงเดินเข้าไปใกล้ๆ
เอามือทดสอบกดปุ่ม ดึงนั่น ดันนี่ แต่ก็ไม่มีอะไร

“น่าจะเป็นประตูขึ้นอีกทาง แต่ต้องเข้าไปเปิด
ข้างโน” เขาคิด

ลินสมุทร กับ ลังซ์ คิดตรงกัน สองคนพากัน
ปีนขึ้นไปข้างบน ที่ปีกด้านข้างอีกครั้ง แล้วเข้าไป
ข้างโน หาทางลงไปชั้นล่าง ช่วยกันค้นหากุญแจ
เปิดประตู ลังซ์สังเกตเห็นลักษณะอย่างหนึ่ง อยู่ที่
บนปุ่มคอนโซล เขาจึงกดปุ่มนั้นลงไป ได้ผล พื้นที่
อยู่ตรงกลางของห้องควบคุม เปิดแยกออกจาก
กันเหมือนม่าน และมีบันไดงอกออกไป พวกเขา
สองคนลงไปข้างล่าง

ที่พื้นที่ทั้งสองข้างตรงสุดปลายทางเดิน
มองเห็นใบพัดรูปร่างประหลาดเหมือนกันหอยถูก
เก็บไว้ในท่อทรงกลม มองตรงไปอีก เห็นทางออก
แล้ว สองคนช่วยกันเอามือกดปุ่ม ดึงนั่น ดันนี่ดู
มันได้ผล มือของลินสมุทร ไปถูกคันโยกที่มี
ลักษณะคล้ายหัวลูกศร ประตูใต้ห้องยานค่อยๆ
เปิดออก มองเห็นพื้นถ้ำชัดเจน

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๓๘ อวสานเกาะร้าง
กลับไปที เว็บบทอ่าน คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>